

muligt, at disse Betænkninger og Erklæringer vare indhentede, uden at det var kommet til min Kundskab, og endelig saae jeg en stor Veroligselse deri, at der i den høie Regjering sidder tre af Landets største Godseiere, som alle ved forskjellige Leiligheder have vist en stor Interesse for Husdyravlen og den ene af dem endog særlig for Hesteavlen, idet han gennem en Række af Aar paa en af sine Eiendomme har drevet Hestetillæg efter en temmelig storartet Maalestok. Jeg maa imidlertid tilstaa, at denne min Glæde var af forholdsvis kort Varighed; den vakte ikke længere, end til jeg hørte det Foredrag, som den høitæredede Indenrigsminister holdt ved Lovforslagets Indbringelse heri Thinget, og indtil jeg saa Diebliffet senere fik det omdelte Lovforslag ihænde, og jeg negter ikke, at min Skuffelse var stor. Det var min Tro, at, naar den høie Regjering endelig kastede sin Opmærksomhed paa Landets Husdyravl og særlig paa Hesteavlen, og fremkom med et Lovforslag sigtende til at fremme og forbedre den, vilde de Lovforslaget ledsagende Bemærkninger indeholde en klar og tydelig Fremstilling af det Standpunkt, paa hvilket Landets Hesteavl for Diebliffet befandt sig, de Mangler, der klæbde ved den, og endelig det Maal, som den høitæredede Minister troede at burde stille sig, og det var min Tro, at man i Lovforslagets Paragrapher fik at se de kraftige og energiske Midler, hvorved dette Maal skulde opnaas. At man kunde have en vis Berettigelse til at nære saadanne Forventninger, tror jeg, man vil indrømme, navnlig naar man kaster Blikket paa Landets Hesteavls nuværende Standpunkt, og særlig paa den Indflydelse, som Statens Medvirkning ved Hesteavlen har udøvet i de forløbne 17 Aar. Ser man hen paa Lovforslaget, tror jeg, man vil indrømme, at disse Forventninger ingenlunde ere bleve opfyldte. Jeg skal nu tilslude mig at fremkomme med nogle Bemærkninger om vor Husdyravl, og jeg skal da væsentlig holde mig til Hesteavlen, dels paa Grund af, at der i flere Rejninger maa tillægges den en særlig Betydning, og dels fordi den er den Gren af vor Husdyravl, som er mest tilbage, som trænger mest til at hjælpes, og som trænger mest til en forstandig og dygtig Ledelse gennem en længere Aarrække. Jeg overser ingenlunde den Betydning, som vore andre Husdyr have for Landet, nemlig Hornkvæget, Faaret og Svinet; men hvad de to sidstnævnte Husdyr angaar, tror jeg, at Aalen ved dem trænger mindre til Regjeringens Understøttelse, mindre til at ledes og paavirkes, idet Opdrætterne ere nødsagede til, idetmindste til en vis Grad, at rette sig efter de Fordringer, der blive stillede til dem paa det store Marked, og den deraf flydende Omdannelse lader sig hidføre med forholdsvis Lethed og ringere Befokning, og, hvad der er det Vigtigste, lader sig udføre gennem saa Generationer og i forholdsvis kort Tid. Hvad

angaar Hornkvæget, saa gjør ogsaa Indflydelsen fra det store Marked sig der uretfærlig gjældende i Form af Spørgsmaal om Maltkvæg og Fedekvæg. Men en Omdannelse fra een Race til en anden, eller en Forædling og Forbedring af den Race, som man en delig har bestemt sig for at holde, medtager forholdsvis længere Tid, er besværligere og kan til en vis Grad trænge til en Understøttelse af det Offentlige. Imidlertid, de Hovedprinciper, som finde deres Anvendelse paa Hesteavlen, ville i Reglen ogsaa kunne gives Anvendelse paa Kvægavlen, og jeg tror saaledes at kunne, som jeg udtalte før, holde mig væsentlig til Landets Hesteavl. Det kan ikke nytte at søge at skjule for sig selv den Sandhed, at Landets Hesteavl i det Hele taget staar paa et beklageligt lavt Standpunkt. Det maa vel indrømmes om Hesten paa Derne, at den, naar man betragter Forholdet i sin Helhed, er ikke ubetydelig bedre, end den var i de første Decennier af dette Aarhundrede; derimod tror jeg, at det med Sandhed kan siges, at det Modsatte er Tilfældet med den jydste Hest. Det tør saaledes vistnok med Føie paastaas, at Hesteracen her i Landet hverten fremviser den Fremgang som vor øvrige Husdyravl, eller har holdt Skridt med den Udvikling, som har fundet Sted i andre Lande eller med de Fordringer, som vor Tid stiller til Hesten. Desuagtet er det ikke sjældent at høre, at den danske Hest er et ganske udmærket Dyr, at Udlandets Kavalleri og Artilleri vilde være ilde stædte, dersom de ikke havde den danske Hest at ty til for at forsyne sig med de fornødne Remonter. Det gaar, tror jeg, i dette Forhold som i flere andre her i Landet, at vi med al den saa meget omtalte Beskedenhed dog ere overordentlig tilfredse med os selv og med vort Eget. Vi have en stor Lyst til at leve paa Fortidens mer eller mindre velfortjente Berømmelse og forblive staaende paa det gamle Standpunkt, glemmende, at enhver Stilstand er Tilbagegang. Oplysende i saa Henseende tror jeg det er, naar man ser hen til den Anvendelse, som den danske Hest finder nu i vore Dage i Udlandet. For 30 eller 40 Aar tilbage vilde et Besøg i en svenskt Artilleri- eller Kavalleristald have vist et stort Antal danske Heste. Naar man nu kommer derover, finder man ikke en eneste. De tydske militære Mynigheder kjøbe ikke en eneste dansk Hest til Kavalleri eller Artilleri og kun ganske enkelte danske Heste finde Vej til Krænet. For endel Aar tilbage i Tiden fandtes hyppigt paa de danske Hestemarkeder Opkjøbere fra Italien, Frankrig og Schweiz, som søgte militære Remonter. De findes ikke mere. Grunden hertil ligger jo dels deri, at de nævnte Lande stille andre og større Fordringer til deres militære Remonter end tidligere og dels deri, at den danske Hest, navnlig den jydste Hest, er forandret, er gaaet tilbage. Den danske Hest, som jo ganske vist, — det kan ikke nægtes